

Andrzej Motyka

ŚP.

KS. KAN. MGR LIC. STANISŁAW WALCZAK (1961-2019)

W styczniu 2019 r., w 59. roku życia i 32. roku kapłaństwa, zmarł ks. Stanisław Walczak, kapłan diecezji rzeszowskiej, kanonista i pracownik Kurii Diecezjalnej. Członek zwyczajny Stowarzyszenia Kanonistów Polskich.

Jego życiowa droga rozpoczęła się 13 stycznia 1961 r. w Jasienicy Rosielnej k. Brzozowa. Przyszedł na świat jako siódme z ośmiorga dzieci Aleksandra i Janiny Walczaków. Od najbliższych uczył się wiary, miłości bliźniego i szacunku dla ciężkiej pracy drugiego człowieka. Po ukończeniu szkoły podstawowej w rodzinnej miejscowości kształcił się w szkołach w Sanoku. W tym mieście, w Technikum Mechanicznym, w 1982 r. złożył egzamin dojrzałości. Zanim jednak przystąpił do matury przez rok pracował na warsztatach w szkole w Sanoku.

Od dzieciństwa był zaangażowany w służbę ministrancką, co zbliżało go do Chrystusowego Ołtarza. To pomogło mu odczytać Boże wezwanie do posługi kapłańskiej. Odpowiadając nań wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu, gdzie odbył studia filozoficzno-teologiczne i formację ascetyczno-pastoralną. Do kapłaństwa kształtował się w niezwykle zasłużonej instytucji, określanej często słowami: *pia et docta* (pobożna i uczona), która wydała całe zastępy gorliwych pasterzy. W okresie jego studiów była to jedna z największych tego typu placówek na świecie, np. w 1984 r. kształciło się w niej 355 alumnów. Na tym etapie jego życia ważną rolę odegrała zarówno kadra seminaryjna, kierowana przez rektorów: ks. bp. Stefana Moskwę i ks. dr. Stanisława Zygarowicza,

jak i grono profesorskie (m.in. ks. dr hab. ks. Stanisław Potocki, ks. dr Franciszek Rząsa, ks. dr Józef Sroka, ks. dr Tadeusz Śliwa). Wychowawcami jego rocznika byli: ks. dr Stanisław Hareźga (1982-1984) i ks. dr Jan Twardy (1984-1988), zaś ojcami duchowymi: ks. mgr lic. Bronisław Żołnierczyk (1982-1985) i ks. dr Andrzej Skiba (1985-1988). Nad całością formacji alumnów czuwał bp Ignacy Tokarczuk, bezkompromisowy pasterz Kościoła, którego nauczanie i działalność wywierała ogromny wpływ na formację przyszłych kapłanów.

W takich warunkach, pod kierunkiem doświadczonych i mądrych wychowawców Stanisław kształtował swoją osobowość, duchowość i intelekt. Był przykładnym i odpowiedzialnym klerykiem, co zaowocowało tym, że przełożeni wyznaczyli go do pełnienia posługi kaplicznika, odpowiedzialnego za kaplicę seminaryjną. W jego procesie formacyjnym ważnym momentem były święcenia diakonatu, które otrzymał 19 grudnia 1987 r. w katedrze przemyskiej przez posługę bp. I. Tokarczuka, a poprzez które włączony został do grona duchowieństwa diecezji przemyskiej. Już jako diakon, w okresie Wielkiego Postu 1988 r. w parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Tarnobrzegu odbył praktykę duszpasterską.

Okres studiów zwieńczył tytułem magisterskim z teologii, uzyskanym na Wydziale Teologicznym Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w Lublinie, na podstawie pracy pt. *Problematyka moralna w twórczości literackiej Gustawa Morcinka*, Lublin 1988. Natomiast proces formacji ukoronowały święcenia kapłańskie, które otrzymał 24 czerwca 1988 r. w katedrze przemyskiej z rąk bp. I. Tokarczuka.

Przyjęty sakrament nakreślił jego życiowy program, którego głównymi punktami były: posługa sakramentalna i posługa Słowa. Jego realizację rozpoczął od pracy wikariuszowskiej. W tym charakterze pracował tylko w dwóch parafiach. Obie noszą wezwanie Wniebowzięcia NMP. Pierwszą były Ślężaki w dekanacie tarnobrzeskim południowym, gdzie pracował od 1988 do 1990 r., zaś drugą – Krasne w dekanacie rzeszowskim pierwszym. Na tej drugiej posługiwał w latach 1990-1992. Jako wikariusz pod kierunkiem kolejnych proboszczów uczył się praktycznego duszpasterstwa i zdobywał potrzebne doświadczenie. Przez pierwsze dwa lata katechizował dzieci w salce katechetycznej, a od 1990 r. w szkole. Podczas wakacji

angażował się w prowadzenie duszpasterskich grup młodzieżowych, m.in. w sierpniu 1992 r. prowadził rekolekcje oazowe w Sławęcinie.

W Krasnem zastała go reorganizacja struktur Kościoła katolickiego w Polsce, dokonana przez papieża Jana Pawła II w dniu 25 marca 1992 r., w wyniku której włączony został do grona kapłanów nowoutworzonej diecezji rzeszowskiej. Władze nowej diecezji skierowały go na studia specjalistyczne z prawa kanonicznego. Odbył je w latach 1992-1996 w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, wieńcząc je stopniem magistra licencjata z prawa kanonicznego. Tytuł ten uzyskał na podstawie pracy magistersko-licencjackiej, pt. *Wartość dowodowa pism własnych Stanisławy Walczakówny (1901-1967) do procesu beatyfikacyjnego*, napisanej w 1995 r. pod kierunkiem ks. prof. dr. hab. Henryka Misztala. W czasie studiów wyjechał do Niemiec na roczny kurs języka niemieckiego. Odbył go w roku akademickim 1995/96 w Goethe Institut w Iserlohn.

Latem 1996 r. powrócił do diecezji. Najpierw przez rok pracował jako wikariusz i duszpasterz akademicki w parafii katedralnej w Rzeszowie. Później, 24 sierpnia 1997 r. został notariuszem Kurii Diecezjalnej w Rzeszowie, stając się przez to bliskim współpracownikiem kolejnych rządców diecezji, najpierw bp. Kazimierza Górniego, a od 2013 r. – bp. Jana Wątroby. Przez dwa lata obowiązki te łączył z pracą duszpasterską w Mogielnicy, gdzie w pierwszym roku był rezydentem, wspomagającym proboszcza, a w drugim – administratorem parafii. Na stanowisku notariusza pozostał do końca swego życia. Z tą pracą łączył wiele innych niezwykle odpowiedzialnych zadań, m.in. był sędzią Sądu Biskupiego (od 1999 r.), notariuszem w procesie beatyfikacyjnym bł. ks. Władysława Findysza (2000-2002), członkiem kolegium redakcyjnego „Zwiastowania” (2001-2014), wykładowcą prawa kanonicznego w Podyplomowym Studium Wychowania Prorodzinnego Papieskiej Akademii Teologicznej w Rzeszowie (1999-2000), asystentem w Diecezjalnej Poradni Specjalistycznej (od 2002), administratorem parafii w Błędowej Zgłobieńskiej (10.04.-9.05.2014). Ponadto wspomagał duszpastersko kapłanów z rodzinnej i z podrzeszowskich parafii. Każdego roku prowadził też po kilka kursów przedmałżeńskich. Obowiązki związane z powierzonymi mu funkcjami wykonywał z wielkim zaangażowaniem i odpowiedzialnością za wspólnotę Kościoła, tak powszechnego, jak

i diecezjalnego. Z życzliwością podejmował interesantów przychodzących do Kurii, służył radą, a także wykazywał wielką cierpliwość w problematycznych sytuacjach.

W 2005 r. zaangażował się w pomoc przy organizacji pierwszej pielgrzymki czytelników „Niedzieli Rzeszowskiej” do Rzymu. Później akcja ta stała się wydarzeniem corocznym. Niemal każdego roku brał w niej udział, opiekując się pielgrzymami w jednym z autokarów. Wydatnie przyczynił się też do powstania śpiewnika pielgrzymkowego, który zredagowano i wydano na potrzeby pielgrzymki. Przez pielgrzymów był bardzo lubiany za głęboką, dojrzałą pobożność, za troskę i życzliwość, ale i za zdrowy humor, którym uprzyjemniał im czas podróży.

Wielość zadań realizowanych przez ks. Stanisława doceniły władze diecezjalne, które przyznały mu szereg wyróżnień. Najcenniejszą z nich była godność kanonika honorowego Kapituły Kolegiackiej w Strzyżowie, przyznana mu 1 września 2017 r.

Sporym brzemieniem ostatnich lat jego życia była choroba nowotworowa. Mimo, iż z czasem ograniczyła ona znacznie jego sprawność, a ból utrudniał mu normalne funkcjonowanie, nie skarżył się, wręcz przeciwnie z ogromną cierpliwością niósł ten życiowy krzyż. Nie zaniedbał przy tym swych obowiązków. Był czynnym niemal do końca. Nie pracował tylko w ostatnim miesiącu, gdy choroba wymagała już hospitalizacji. Zmarł w szpitalu w Brzozowie w piątek 25 stycznia 2019 r. Tam swoją ziemską drogę zakończył ks. Stanisław Walczak – człowiek wiary, pokorny sługa Boży i oddany syn Kościoła. Uroczystości żałobne odbyły się w Jasienicy Rosielnej. Najpierw w poniedziałek 28 stycznia 2019 r. odbyła się eksporta, której przewodniczył bp Jan Wątroba, ordynariusz diecezji rzeszowskiej, a we wtorek – pogrzeb pod przewodnictwem bp. Edwarda Białogłowskiego z Rzeszowa i bp. Stanisława Jamrozka z Przemyśla. W obu tych wydarzeniach uczestniczyło liczne grono duchowieństwa z diecezji rzeszowskiej, przemyskiej, sandomierskiej i lubelskiej oraz wielu wiernych z miejscowej parafii, a także z tych, z którymi zmarły był związany swoją posługą.

R.I.P.

PIŚMIENNICTWO

1984. *Rocznik Diecezji Przemyskiej na rok 1984*. Przemysł.

1991. *Schematyzm Diecezji Przemyskiej 1990*. Przemysł.

1993. *Schematyzm Diecezji Rzeszowskiej 1993*. Rzeszów.

Archiwum Diecezji Rzeszowskiej, Akta Personalne Kapłanów, Tabela służbowa ks. S. Walczaka.

Motyka, Andrzej. 2019. „Dobry człowiek – wspaniały kapłan.” *Niedziela Rzeszowska* 62, nr 6:5.

Motyka, Andrzej. 2019. „Kazanie wygłoszone podczas Mszy św. pogrzebowej ks. S. Walczaka, Jasienica Rosielna (29.01.2019).” [Zbiory Prywatne Autora].

Stasiej, Stanisław, i Czesława Włodyga. 2018. *Błędowa Zgłobieńska. Szkice z dziejów wsi i parafii*. Błędowa Zgłobieńska: Gminne Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji.

ZPA, Pismo ks. S. Zycha do ks. A. Motyki (28.02.2019).

Information about Author: Rev. ANDRZEJ MOTYKA, Ph.D., Higher Theological Seminary in Rzeszów; ul. Zamkowa 4, 35-032 Rzeszów, Polska; e-mail: amotyka@rzeszow.opoka.org.pl; <https://orcid.org/0000-0002-8664-8128>

